

ἐπέπλασαν, ἵνα μὴ ἀλλύουσι, εἰς λιδορέαν A
 ἤρπεται· παυωφύου δὲ τῆ ἀνηδίκου, ἀφεί-
 λον· μικρὰ δὲ ἀκούσας ἐπὶ λέγοντος, ἐκ ἀ-
 πέρχεται, ἀλλὰ κακῶς ἔλεγε, διὰ τὸ ἀδῶν νε-
 δται μὲν, κακῶς δὲ κρίνειν. καὶ διὰ τί ποθὲς
 τὸν γλυκῶν οἶνον ἢ δῖον ὄντα, οὐ γίνονται οἰνό-
 φλυγες ἢ ὅτι ἐκ ἑσθίου γυμῶν ἔχει ὁ γλυκῶς,
 ἀλλ' ἀλλότριος; φιλόγλυκος οὐ μάλλον
 ἢ φίλος. B ἔσται ὁ κρατηυῶς. καὶ διὰ
 τί οἱ οἰνόφλυγες ἔσονται ἡλίου θερμηνόμε-
 ναι, μάλιστα χαίρουσιν; ἢ ὅτι δῖον ἢ πέφασος
 ἐπὶ δὲ καὶ διὰ τὸ κρατῆσθαι, διὸ καὶ ἀδῶν
 πληξίαι καὶ ἀδῶν παρῶς τὰ χεῖρα μὲν ἔσονται
 πύτοις γίνονται. Διὰ τί τοῖς μεθύουσιν
 ἐπίστε πολλὰ φάινεται τὸ ἐν ὄρεσιν; ἢ ὅτι ἀγ-
 ἀρχῆ ἤδη ὄφασος ἔσονται κινουμένων ἔσονται
 τῶν, καὶ δῖον ἢ ὅλη κεραλή; κινουμένων
 δὲ ἤδη ἀρχῶν, ἐκ εἰς ταῦτο συμβαλλου-
 σιν ἀγῶναι, ἀλλ' οἶον ὅτι μέρος ἐκείτηρον
 τῶν ὄρευῶν· διὸ δύο φαίνεται· ταῦτο δὲ
 τῶν γίνονται, καὶ ἐκεί τις κῆρῶν πῆσι τῶν
 ὄφασος. ἐκίνησε γὰρ τῶν ἀρχῶν τῆς ὄφασος· ὡστε
 μικρὰ εἰς ταῦτο συμβαλλειν τῆ ἑτέρῃ. ἢ
 μὲν οὐ τοιαύτη κίνησις, ἔξωθεν γίνονται ἢ δὲ
 δῖον τῶν οἶνου, ἔσονται. διαφέρει δ' οὐδέν.
 ταῦτα γὰρ ποιῶσι ὅπως οὐ κινηθεῖσα. D
 λα διὰ τί ἤδη μεθύοντων ἢ γλώσσαι πῆσαι;
 πύτερον ὅτι κῆρῶν τὸ ὅλον σῶμα ἐν τῇ
 μέσῃ σφάλλεται, οὕτω καὶ ἢ γλώσσαι σφαλ-
 λουμένη πῆσαι, καὶ οὐ δῖον τῶν λέξιν διαρ-
 ἄρῶν; ἢ ἀσπογῶδης ὄντι ἢ τῆς γλώσσης
 σπῆξ; βρεχουμένη οὐκ ἔξωθεν. τούτου δὲ
 συμβαίνοντος διὰ τὸ πάχος τὸ δῖον τῶν ὄφασος,
 εὐσπινητοτέρῃ οὐσίᾳ, οὐ δῖον αἰματὶ ἀκριβοῦν. E
 ἢ διὸ οὕτε ἐν τῶν ὄφασος δῖον αἰματὶ λαλεῖν,
 διὰ τῶν δῖον αἰματὶ τῆς αἰματὸς, οὐδ' ὅταν εἰς
 τὸ σῶμα λάβωμεν ὄφασος; ἐν τῇ μέσῃ ἐν τῶν
 ὄφασος πολλῶν τῆς γλώσσης οὐσίᾳ, ἐκ ἀκριβοῦ-
 ἔσονται. τὸ δὲ μὴ ἀκριβοῦν, ἔστι τὸ πῆσαι. ἢ
 διὸ οὕτε ἐν τῆς μέσῃς ἢ ψυχῆ συμπαθῆς γνο-
 ἔσονται, πῆσαι; τῆς ψυχῆς οὐκ ὅταν παρῶς,
 εἰκὸς καὶ τῶν γλώσσαιν ταῦτο πάθειν. ἀπ' F
 ἐκείνης γὰρ ἢ τῶν λέγειν ἀρχῆ. διὸ καὶ χωρὶς
 τῆς μέσῃς, ὅταν ἢ ψυχῆ πάθει τῆ, συμπα-
 θῆσαι καὶ ἢ γλώσσαι, οἶον ἤδη φελοῦμεν.

Postea tamen cum cessante iam aduer-
 sario reserasset, & pauca dicente adhuc il-
 lo audiuius, nequaquam continere se po-
 tuit, sed euestigio maledicta effundere in-
 ceepit, quoniam sentire iam poterat, rectè
 autem iudicare non poterat. 27 Cur vi-
 ni dulcis, quod suauis est, ebriosum ne-
 minem esse arbitramur? An quòd vinum
 dulce nullum saporem obtinet proprium
 vini, sed alienum penitus reddit. Igitur
 dulcis rei, non vini audis appellandus
 est, qui vini dulcis tenetur desiderio.

28 Cur ebriofì Solis calore gaudere ma-
 ximè seoleant? An quoniam concoctionem
 desiderant, atque etiam quòd refrigeratì
 admodum sunt ex quo attoniti, stupidìq.
 mox fieri solent à potu. 29 Cur vinolen-
 tis multa interdum apparet quod vnù est?
 An quia conspectus initia intrinsecus à vi-
 no mouentur, sicut vel caput totum soli-
 citari necesse est. At cum initia mouentur
 conspectus, idem sese applicare non quit,
 sed quasi partem rei obiectæ vis vtraque
 conspiciendi attingit. Meritò igitur res v-
 na suspiciòne recipit geminationis: quòd
 idem vel oculo subter oppresso potest e-
 uenire. Còspectus enim mouetur initium,
 vt ei coire cum altero nò amplius liceat;
 sed hic motus extrinsecus est: vini autem
 ille intrinsecus oritur, nec quicquam in-
 terefit: idem enim sequetur, qualitercunq.
 aspectum commoueris. Cur vinolètorum
 lingua oberret? Vtrum quemadmodum
 corpus totum in vinolentia titubat, ita et-
 iam lingua labens oberret, nec reddere
 articulatum vocabula potest. An quoniam
 caro linguæ mollis, & instar spongiæ est,
 ampliatur madescens atque extollitur: ita-
 que ob molem retardior fit, exprimeré-
 que syncerè non valet. An quòd vt in a-
 qua ob absentiam aeris loqui non possu-
 mus, ita neque cum nimium in nos hu-
 morem indidimus: igitur quòd vinolen-
 torum lingua in nimio humore se voluit,
 idcirco exprimerè syncerè non potest. An
 animus quoque vinolentorum còpatiens
 errat? At si animus ita affectus est, linguam
 etiam pariter affici consentaneum est: in-
 de enim omne loquendi initium ducitur.
 Quo fit, vt etiam sine vinolentia, vbi ani-
 mus quenquam hausit affectum, lingua et-
 iam sentiat, atque compatiatur, vt in me-
 tuentibus patet. 31 Cur ebrij omnes, &
 qui mari operam dant, libenter Solis te-
 pori se dedunt? An quòd ebrij concoctio-
 nem desiderant, simulque euenit, vt partes
 corporis quædam refrigerant: itaque
 stupidos, attonitòsque post potum fieri nouimus.
 Maritimi autem illi, quoniam in
 humore semper suam degunt ætatem, calorem porrò desiderant.

h h h iij